

THE COST OF A GENERATION

Carrying the Name Forward

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: EGY NEMZEDÉK ÁRA

A mai nap nem olyan volt, mint a többi. Olyan időszak volt, amelyben az apám hiányát gyászoltam. Elmélkedtem, a nagyapámra gondoltam, és gondolatban egyetlen kérdést tettem fel mindkettőjüknek: miért hagytatok egyedül, hogy megőrizzem a Frega család örökségét, és nemzedékké tegyem a nevét?

A menyem, Sharon felajánlotta a vállát, hogy kisírom magam rajta. Vigasztalt, tudván, hogy ami előttem áll, nem könnyű feladat, de nem is bonyolult, nem zseniális ötlet és nem is kreatív tett, hanem valójában lehetetlen küldetés. És ezt addigra már én magam is beláttam.

Úgy éreztem, rám bízták, hogy továbbvigyem, a nagyapám életének nehézségeitől kezdve, aki negyven évig bányász volt, és az apám életétől, aki negyven évig üzletkötő volt. Ami engem illet, szakmai életemből tizennyolc évet egy anyának szenteltem, akit mindig csodáltam és tiszteltem, és akitől minden leckét megkaptam, amit egy élet adhat: azokat a leckéket, amelyek ahhoz kellettek, hogy azzá váljak, aki ma vagyok, bár fogalmam sincs, kivé válok holnap.

Ő GILLETTE Anya.

Aztán megint éreztem a vállamon azt az ismerős kezet, amely vezet, és elképzelhetetlen dolgok felé lök: egy hangfelvétel a weboldalon, aztán kettő az első próbákhoz, aztán öt, hogy lássam, bírja-e a rendszer, aztán tíz, több nyelven, hogy szóljak az emberekhez.

És miért mindez?

Amerika volt az otthonom, bár ebben a pillanatban még nem választottam pontos úti célt. Franciaország volt Camp nagypapa családjának otthona.

India volt a márka globális vezetőjének szülőhelye, úttörőé, aki oly sok amerikait követett.

Brazília pedig a legjobb nőt adta, akit csak adhatott, és segített abban, hogy egy

férfiaknak született és férfiaknak szentelt márkából százharminc év történelem után a nők valódi elismerése legyen. Végül is szinte mindig a nők hozzák meg a vásárlási döntéseket, és nélkülük mindez ma nem lett volna lehetséges.

És végül Olaszország, a mandolinjaival és gitárjaival, az erkélyek alatti szerenádok legkedveltebb hangszereivel, amelyeket a szerelmesek kérésére adtak elő. És ezeknek a szerenádoknak mindig ugyanaz a két ember volt a karmestere: az apám és a nagyapám.

A felejthetetlen Fregák.

Néztem a fényképeiket, és tovább sírtam. Szerencsére egyedül voltam, mert a vendégek lementek a tengerpartra.

Aztán jött a nap meglepetése: egy nyolcperces videó feltöltése magamról, hang nélkül, a Kapcsolat oldalra.

De mit jelentett ez?

Nem sikerült megértenem, és talán nem is fogom azonnal megérteni. De biztos vagyok benne, hogy később megértem, ahogy az gyakran megesik.

Közben felhagytam a YouTube-zenével, amely évek óta kísér az íróasztalomnál, és máától inkább a saját weboldalam zenéjét hallgatom. Különös módon ismerőssé vált, mintha mindig is ismertem volna, szinte mintha meg akarnám győzni magam, hogy himnusz azoknak, akik már nincsenek itt.

*Isten veletek, öregjeim.
Ferdinando*